

Schillinger Gyöngyvér

Április huszonegy

Apu meghal, a madarak kirepülnek, miért jut eszembe ennyi hülyeség. Vagy kiröpülnek?

Évente egy temetés, ha rokon, tiszta fekete ruhában kell megjelenni, ha ismerős, sötét kosztümben világos blúzzal. Egy szál fehér rózsza, most ez a divat, kitől is hallottam. Persze koszorúk voltak meg csokrok Ladu apjának temetésén, csak én vittem egyetlen virágot. Valaki sugdos a sírhely mellett, hogy ezek ilyen lefagyasztott és felolvasztott virágok, ma már nem árulnak frisset, hűmmögők. Gyászolok és hűmmögők, előttem a rokonság lehajtott fejjel álldogál, nem ered el az eső. Úgy volt, hogy esni fog, de mégsem, jó, mert nem hoztam esernyőt. Nem vagyok felkészülve, és például a ravatalozónál elsírom magam, pedig azt még az apám temetésén sem. Most jön belőlem a víz, gyakorlatilag patakokban, nem illik jobban sírni, mint a rokonok.

Nem is volt apámnak temetése, nejlonszatyorban hoztam el a hamvakat, sütött a nap, végig a Vasmű úton. Nem hoztam, hoztuk. A szatyrot a temetkezési vállalkozós nő adta, mert arra sem voltam felkészülve. Majd megírod ezt is, mi, kérdezte Ladu. Asztalon egy fájl, TEENDŐK. Kifizetni a számlát, kikötni a valamit, kifessük apám lakását, vagy eladjuk a kócerájt úgy, ahogy van.

Ladu a sír előtt áll lehajtott fejjel, kezét elől összekulcsolja. Nem tudtam, hogy urnát is raknak sírba, azt hittem, hogy azokat falba állítják. Az öltönyös emberek hordják a koszorúkat és az egy szem rózsámat. Nem is rózsza, mert még az se volt, gerbera. Nem ciki ez egy temetésre, kérdeztem a virágos nőt, a gesztus a fontos. Ladu is velem jött a virágoshoz a temetés előtt, addig se kell jópofizni a rokonokkal, kiszálltam a kocsiból a sötét ruhámban, világos blúzban, a lábamon sportcipő, mert csak abban tudok vezetni. Én ezt nem fogom kibírni, mondta Ladu. Mégiscsak a te apád, szarj a rokonokra. Fekete öltönytadrágban volt, az inget majd csak az utolsó pillanatban veszi fel. Az inget én turkáltam valahol, ezért nem vesz egy újat, egyébként is mekkora baromság. Mi baromság, kérdeztem vissza.

Úgy írd meg, ahogy volt, ne adj a számba hülyeségeket, mondta Ladu a napfényes Vasmű úton, szatyorban a fekete urna, hogy fogom ebből a hamvakat kiszórni. Nincs teteje, vagyis össze van forrasztva vagy olvasztva, bazi nagy műanyag az egész, maximum szúrok bele egy lyukat késsel, felhasítom. Bátyám azonnal a hamvakat követtelte, határozott elképzelései voltak a *Kikötői hírek* című film nyomán, hogy mit csinál apánkkal, nem tudta, hogy elfelejtettem a hamvakat, és két fekete urnával nyomultunk a napfényes Vasmű úton. Amikor szembe jött egy ismerős, elfordítottam a fejemet.

Temetéskor mindig tavasz van, kicsit rám olvad a harisnya, és nem tudjuk begombolni Ladu nyakán az inget, lófaszt, nem veszi fel, áll a fürdőszobában leizzadva. Ugye most nem készítes jegyzeteket, kérdezi, és remegő kézzel összehúzza a gallért. Kint pogácsáznak, van reszelt sütemény, ami azt jelenti, hogy reszelik a nyers tésztát meg a túrót is a tepsibe, és ettől valahogy tényleg finomabb. Kimegyek a fürdőből, a tepsi fölött állva eszem a sütemény szélét, Ladu bazmegel. Hagyd nyitva, kiabálom a konyhából, ki mondta, hogy mindet be kell gombolni. Nem válaszol, visszamegyek a fürdőbe, homlokát a tenyerébe ejti. Az én apámat te ne írd meg, maradj a saját

halottaidnál, vagy csak elképzelem, ahogy ezt mondja, abban a pillanatban szart se érdekelt, hogy mit írok, egyszerűen nem fért bele a nyaka az ingbe. Hogyhogy nem tudsz nyakkendőt kötni, nem tudok, és kész, megnéztem YouTube-on. Egy rokon kötötte meg aztán, mert nem értettem a videót, és nem akartam összetörni az anyagot.

Ősszekoccannak az urnák. Nem koccannak, összeverődnek. Talán két kiló vagy három. Jegyzeteket is írtam, ÁPRILIS 21. fájlnev alatt, innen tudom a napját, egyébként nem jegyzek meg dátumokat. Nem akkor halt meg apám, hanem akkor adtam le az urnát a bátyámnak, csináljon, amit akar. Persze csak az egyiket, a másik a garázsban áll, hogy majd egyszer felhasítom, lebiciklizünk a Dunához, szétszórom. Közegészségügyileg nem tudom, hogy lehet-e ilyet, nem fogom megkérdezni. Majd elkísérlek, mondta Ladu. Állítólag elkéült apám feje a halálkor, és egyébként is nagyon el volt már hívva, ezt apám élettársa mondta a temetkezési vállalatnál, akkor már évek óta nem láttam. Szegény apád. Fürkészve nézte az arcomat.

Hidegtálakat is hoznak, a hidegtálás ember eltaknyol a teraszon, minden csupa kaja meg cserép. Elfordulunk. Ladu mond valamit, de nem jegyzem meg. Csak legyünk túl ezen az egészen. A macskák rámozdulnak a kajára. Szabályos katolikus temetés, a rokonok miatt. Valaki belead pénzt, félmillió egy rendes szertartás. A pap kántál, de nem annyira, mint azon a múltkori temetésen. Ladu furcsán tartja a száját, gyertyákat gyújtanak, szomorú zene szól. Lépésben követjük a halottaskocsit, Ladu elől megy, utána a rokonok, ismerősök, én nem tudom, kihez verődjek. Ismerősnél több, unokatesónál kevesebb vagyok, egyedül poroszkálok a kavicson. Állítólag kettesével kell menni. Egy táska sincs nálam, a kezem tehetetlenül lóg. Minek a táska temetésre. Azért, hogy kapaszkodjak.

A bátyám pezsgőt hozat, valóban, szép fémvödörben hozzák ki, nekem ég a gyomrom, igyál egy kicsit, mondja, kitölti, rám néz. Ezt is megértük. Láttam-e a *Kikötői híreket*. Nem, de majd megnézem. Kössünk egyezséget. Ő csak a hamvakat kéri, de ebből nem enged. Fél órát pezsgőzünk, vagyis ő issza meg az egészet, járjunk majd össze többször, mi, testvérek, tartsunk össze, persze, mondom, tartsunk össze. A homlokán két erős ránc, ahol nekem is, öregszünk, nem, kérdezném, de aztán el kell rohannia próbára, majd hívjam, ha megvan a cucc. Jótékony közöny von be mindent. Ezt fogom írni, ha egyszer megírom apámat. A jegyzetbe végül nem kerül bele, kicsit hatásvadász, homályos.

Visszaemlékezés is kellene, írtam pár emléket. Lebiciklizünk a Dunára, apám sört iszik a kocsmában, én kólát, azt a finom gépi kólát, játékgépezünk, apu elborul, elköltözik, visszajön, néhány hétig a gyógyóban van, így hívjuk az elmegyógyintézetet, apám nem beszél, apám túl sokat beszél, bömböl a rádió, átjönnek a szomszédok. Apám a kórházban fenyeget, ez nem tudom, mikor volt. Apám összeköltözik azzal a nővel, egyszer jártam náluk, ivott, bealudt. Ez túl kevés, és nem ezt akarom. Ladu azt mondja, írjak egy családtregényt, de azt nem én fogom, írja meg, aki akarja. A *Kikötői híreket* megnéztem, nem túl jó film. Már nem emlékszem a végére, de minden kisimult, azt hiszem, feldolgozás, továbblépés, move on. Nem minden film jó, ami Kevin Spacey, Ladu bólogat.

Jó, hogy én is itt vagyok, ugye, kérdezem, azt még meglátjuk, válaszolja. A temetésben van valami kínos, főleg, ha nem viszek zsebkendőt. Mindenkinél van zsebkendő, kérdezte Ladu anyja indulás előtt, és a zsebébe tuszkolt párat, most már lehet sírni, mondta Ladu, ezen csak én nevetgéltem. És én sírok, senki más, ilyen nincs,

rongyosra taknyozom azt az egyet, amit a zakóm zsebében találtam. Ha meghalnak a szülők, átérzed a saját végességedet, ezt valamelyik esztétika órán mondták, és ugyanekkor krízis, ha gyereked születik. Egy Oidipusz-filmről volt szó, amiből aztán nem írtunk dolgozatot, úgyhogy az egészből csak ennyi maradt meg. Meg hogy Oidipusz övcsettall átszúrja a szemét, azután rövid üvöltés.

Nem látogattam eleget. Szerintem ezt mondja Ladu a teraszon, és még utána hetekig. Minden este átmentél, ne örülj meg, válaszolom, jó, de az csak az utolsó fél év. Az apja kocsijával megyünk le a temetőbe, furcsa, mondja Ladu, hogy most senki nem szól rám, hogyan vezetek. Aztán pár nap múlva jön az SMS, hogy megöltük anyámmal, mi öltük meg, éjszaka van, és ezt írja nekem, mit válaszoljak. Egyszer elmentem egy gyászfeldolgozós csoportba, csak az első ülésre, sose mondjuk a gyászolónak, hogy idővel jobb lesz, ez volt a lényege, jó, de akkor mit mondjak. Egy másik csoportban is voltam, önérvényesítő tréningen, az egyik nőből kibukott, hogy meghalt a gyereke, és a fájdalomtól vonaglott az arca, és mi, a többiek, az önérvényesítő problémáinkkal ott ültünk halálos zavarban, hogy most mi legyen.

A közjegyzőhöz is bemegyünk, a nejlonszatyrot az urnákkal a lábam közé a földre teszem, halotti anyakönyvi kivonat hitelesítés. Kell majd az ügyintézéshez, talán a vízműveknek. A vízművek épületét alig találjuk meg, és az ügyintéző nem biztos benne, milyen nyomtatványt kell kitölteni, az urnákra úgy gondolok, hogy apám itt van a szatyorban, de nem érzem át. Ha látná, hogy hurcoljuk a maradványait egyik helyről a másikra, mit mondana. Ha látna engem itt most. Gyűlölködne? Örülne, hogy vége? Teljesen igazságos, hogy a bátyám csak a hamvak felét kapja meg, ezt még a pezsgőzés közben döntöttem el. A bátyám szeme csillog a lelkesedéstől vagy a pezsgőtől, bizarr család, erre gondolok. Otthon beleteszem az egyik urnát a hátizsákba. Vizsgálgatom, jó erős műanyag.

Az apák csak a pálya széléről nézhetik, hogy mi történik a gyerekekkel, mondta régen apám, a pálya széléről. Letekertünk a bányatóra valami negyven kilométert, azt hittem, megdöglök, útközben sörözés, kóla, vissza a biciklire. Egész nap fürödtem, apu ivott a fűben, jó nap volt. Hazafelé kiizzadta magából a sört, nem volt semmi, időben értünk haza, anyám nem készült ki. Nem mondott ilyet apám egyébként, csak megpróbálom őt régen elképzelni. Az iratai közt pszichiátriai zárójelentés, gyermekelhelyezési ítélet, nem emlékszem a perre, vagy arra, hogy apámék rajtunk vitatkoznak, kié legyen a két gyerek. Különben a bátyámra sem emlékszem, hol volt, amikor a bányatóra mentünk. Korán lelépett, családnevet változtatott, nem úgy hívják, ahogy engem.

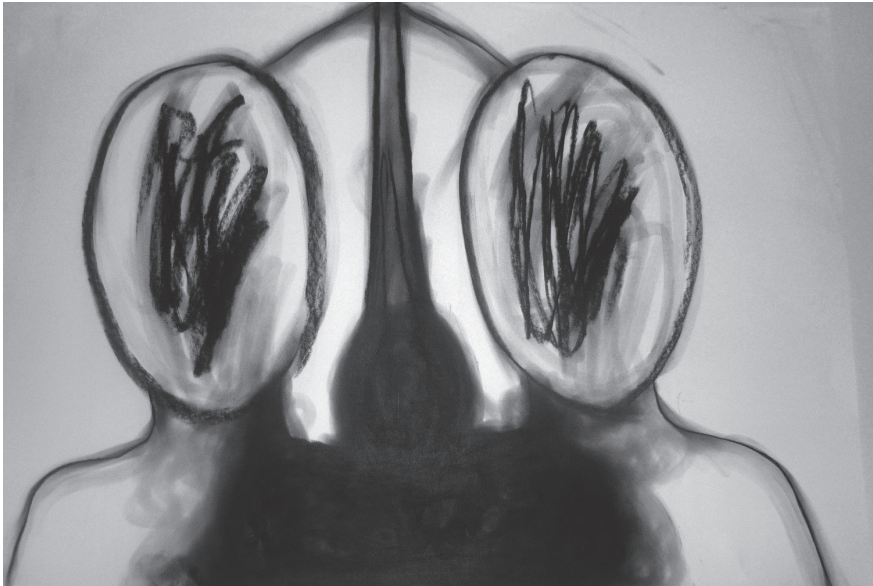
Halotti tor, beszélgetés az időjárásról, az eper áráról, járványról, a lecsó helyes készítési módjáról. Mindent eszünk, pogácsa, süti, hidegtál, az apja kedvenc lecsóját és a házi kenyeret a vidéki rokonok hozták. Érdeklődés, kinek hogy megy a sora, Ladu imádja ezeket a kérdéseket. Volt egy megbízásom, igen, de már egy ideje nem, majd meglátjuk, mondja Ladu. Senki nem kérdezi meg, hogy ki vagyok én ott. Ladu anyja az asztalfőn ül, görnyedten, dicséri a lecsót, a kenyeret, és igen, az eper egyre drágább, meg ugye a gazdasági helyzet. Minden szép és jó, amíg a rokonok nem készülődnek. Akkor az anyjából kibukik minden, ahogy Ladu apja lesóványodva feküdt a kórházi ágyon, már nem tudott beszélni, és a morfiumtól nem is értett semmit, a járvány miatt csak egyszer mehettek be. Hajnalban hívták fel, hogy vége, átadták a kórházban a személyes dolgokat, a levelet, amit egy nővérral vitetett

fel neki, ott volt az is összegyűrögetve, talán még el tudta olvasni, és a piruláit is, az utolsó rákgyógyszereket. A rokonok megdermednek a mozdulatban, a zakót lassan visszaeresztik a szék támlájára, de úgy maradnak, állva, az anyja mondja tovább, mint aki nem bírja abbahagyni. Valaki hátulról megöleli, arra gondolok, hogy van, akinek ilyen könnyű egy ölelés. Sokára mennek el, rosszul vagyunk, egész este ettünk, így is rajtunk marad egy rakás kaja, fóliázzuk az edényeket. Ugye nem volt olyan szörnyű a pap, kérdezi Ladu anyja. Nem, nem annyira.

Április huszonegy, nem tudom, miért olyan fontos ez a nap, majdnem tizenegyedik, de nem az, mindenesetre ezt írom le először a jegyzetbe. Biciklivel megyek, a hátizsákban az urna, biciklizek egy utolsót apámmal, átérem, vagy csak akarom, hogy ez jelentsen valamit. Hetek óta állt az urna a hátizsákban, az iratokkal és az átlukasztott személyivel. Süt a nap, az urna rásimul a hátamra, a közlekedés megfelelő, senki nem akar elütni. A bátyám már ott vár engem, átveszi az egészet, nehéz volt, kérdezi. Mi a nehéz. Átveszi, és megy tovább, én valahol megreggelizek, közben eszembe jut, hogy van még egy másik urna otthon, és azzal is csinálni kell valamit.

Mindig tavasszal van a temetés, de tényleg, és amikor hazaindulok, és fúj a szél, de már az a langyos tavaszi, és vége van az egésznek, az botrányosan jó érzés. Például megszárad rajtam az izzadság, leveszem a harisnyát, az első nap harisnya nélkül, levegő a meztelen lábszáramon. Valahonnan fűró hallatszik, török a betont, valamit mindig éppen felújítanak, tekerek tovább, és látok az ablakban egy kövér macskát, nincs kedvem hazamenni.

Eszembe jut, hogy a madarak kirepülnek vagy kiröpülnek, az idő nyerít, vagy valami ilyesmi, mindennek vége, igen, ez van a versben, de ennek még utána kell nézni.

Egymást is félreértő szakértők